

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/12/2014
Identifikačné číslo spisu:	1010202136
Dátum vydania rozhodnutia:	29.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1010202136.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: V. Q., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Ruskej federácie, zastúpený AK Škamla, s.r.o., so sídlom Makovického 15, Žilina, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície, so sídlom Hrobákova č. 44, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p.: UHCP-RHCPBA2-2010/002224-003 zo dňa 28. septembra 2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 349/2010-67 zo dňa 4. februára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 349/2010-67 zo dňa 4. februára 2014, p o t v r d z u j e .
Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku, zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č.p.: UHCP-RHCPBA2-2010/002224-003 zo dňa 28. septembra 2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č.p.: UHCP-BA-OCp-Ž-2602-009/2010/SUT zo dňa 15. júna 2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky (ďalej len „SR“) na účel podnikania podľa ustanovenia § 26 ods. 2 písm. i/ s poukazom na ustanovenie § 26 ods. 1 písm. a/ zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o pobyte cudzincov) platnom a účinnom v čase vydania predmetného rozhodnutia.

Krajský súd vo svojom odôvodnení konštatoval, že udelenie či neudelenie, resp. obnovenie či neobnovenie povolenia na prechodný pobyt cudzinca, je jedným zo spôsobov, ktorým sa prejavuje územná suverenita SR. Cudzinec nemá na prechodný pobyt právny nárok. Pri udeľovaní povolenia na prechodný pobyt sa prihliada na verejný záujem, bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby SR, najmä prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo SR a na verejné zdravie. Krajský súd

ďalej uviedol, že príslušný orgán je povinný riadne preskúmať vec a žiadosť o udelenie povolenia zamietnuť iba v zákonom stanovených prípadoch a takého rozhodnutie aj náležite odôvodniť. Žiadateľ je však ten, na kom leží dôkazné bremeno a povinnosť preukázať svoje tvrdenie, že povolenie je skutočne vo verejnom záujme, a teda aj podnikateľská činnosť cudzinca bude, resp. je pre hospodárstvo SR prínosná. Bude tak tomu iba vtedy, ak cudzinec nejakú podnikateľskú činnosť reálne bude vykonávať, resp. vykonáva. Žiadateľ je preto v konaní o obnovení takeého povolenia povinný tvrdiť a dôkazmi doložiť, že aktívne a sústavne vykonáva činnosť smerujúcu k dosiahnutiu zisku, a že táto činnosť je prínosná pre hospodárstvo SR. Zo spisu žalovaného vyplynulo, že spoločnosť, v ktorej je žalobca konateľom, počas deviatich mesiacov, nezrealizovala žiaden obchod, neuzavrela žiadnu zmluvu ani zmluvu o budúcej zmluve v oblasti podnikania, nedosiahla zisk, neinvestovala na území SR žiadne finančné prostriedky, nezamestnáva žiadnych zamestnancov. Žalobca nepredložil ani podnikateľský plán a jedinou aktivitou boli rokovania s inými spoločnosťami, z ktorých ale žalobca nepredložil zápisnicu, čestné prehlásenie zástupcov uvedených spoločností alebo akýkoľvek dôkaz preukazujúci ich uskutočnenie. Žalobca teda od prvého udelenia povolenia na pobyt do podania vyjadrenia k žiadosti o obnovenie tohto povolenia žiadnu podnikateľskú činnosť nevykonával, a odôvodnenie jeho žiadosti vyhodnotil krajský súd ako účelové. Obnovenie povolenia na prechodný pobyt preto nemôže byť vo verejnom záujme SR.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p."), teda z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca konštatoval, že žalobu podal z nasledovných dôvodov: neodôvodnenie toho, prečo obnovenie povolenia na prechodný pobyt navrhovateľovi nie je vo verejnom záujme, ak udelenie tohto povolenia vo verejnom záujme bolo, neodôvodnenie názoru odporcu, že navrhovateľ na území SR podnikateľskú činnosť vykonávať nebude, nezrozumiteľnosť konštatovania, že dôvody v prípade navrhovateľa samé osebe nemajú za následok neobnovenie prechodného pobytu, ale že všetky zistenia pri spoločnom posúdení jednoznačne preukázali, že zamietnutie žiadosti je dostatočne preukázané a porušenie povinnosti odporcu umožniť navrhovateľovi, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohol vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Podľa názoru žalobcu sa krajský súd s jeho námietkami nevysporiadal. Pokiaľ ide o dôvody neobnovenia prechodného pobytu na území SR, nie je žalobcovi zrejmé, prečo súd vyhodnotil činnosť navrhovateľa ako nesústavnú. Navrhovateľ mienil na území SR rozbehnúť veľký projekt, v ktorom sa má preinvestovať vysoká suma a je na to potrebný časový priestor. Za tú dobu uskutočnil rokovania so spoločnosťou Alcon pharmaceuticals Ltd Moskva o investícii, ktorá má byť preinvestovaná kúpou nehnuteľnosti, ktorá má slúžiť ako oftalmologická klinika a s úspešným ohlasom prebehli aj rokovania s Ministerstvom zdravotníctva SR. Ďalším zámerom bol predaj a nákup plynových kotlov od nemeckej spoločnosti Sensorica GmbH. Nezrozumiteľné sa žalobcovi javí, prečo je dôvodné uprednostniť verejný záujem nad záujmom súkromným. Rozhodnutie odporcu považuje za nedostatočne odôvodnené. Takisto nie je zrejmé, prečo podnikanie navrhovateľa bolo vo verejnom záujme a teraz už nie je. Navrhoval preto rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie správnych orgánov zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie, a zároveň žiadal náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že konanie o udelení povolenia na prechodný pobyt a obnovenie povolenia na prechodný pobyt sú dve konania, kedy počas obdobia, kedy je cudzincovi udelený prechodný pobyt na účel podnikania cca na 1 rok môže preukázať svoje podnikateľské aktivity a zámery a následne, ak tieto jeho podnikateľské aktivity sú odôvodnené, teda cudzinec vyvíja podnikateľskú činnosť, môže mu policajný útvar po splnení zákonom stanovených podmienok na základe žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na účel podnikania povolenie na prechodný pobyt obnoviť. Bolo zistené, že žalobca počas obdobia, kedy mal udelený prechodný pobyt na účel podnikania, nevyvíjal žiadne podnikateľské aktivity. Zo žiadneho ustanovenia zákona o pobyte cudzincov nevyplýva povinnosť správneho orgánu pri splnení zákonných podmienok obnoviť povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania bez priestoru na správnu úvahu. Opatrenia regulujúce a podmieňujúce pobyt cudzincov na území SR musia nevyhnutne vychádzať a nadväzovať nielen na právne, ale aj faktické podmienky v SR, ako napríklad zamestnanie, bývanie, vzdelanie, zdravotnú starostlivosť a pod., a z toho

dôvodu musí štát regulovať prijímanie cudzincov na svoje územie v takom počte, aby bola zabezpečená ich dôstojná životná úroveň a bezpečnosť. Žalovaný zistil, že spoločnosť OFTECO s.r.o. nevykonala žiadne aktivity na území SR v oblasti podnikania, ktorá by sa týkala očnej kliniky, podnikateľská činnosť týkajúca sa nákupu a predaja plynových kotlov bola na úrovni rokovaní. Spoločnosť nezrealizovala žiadny projekt, neinvestovala resp. nepreinvestovala žiadne finančné prostriedky na území SR a svoju činnosť zamerala len na rokovania, mala iba zabezpečené sídlo v Bratislave, nemala žiadnych zamestnancov a v zdaňovacom období roku 2009 nedosiahla žiadny zisk. Od 19. júna 2012 je žalobca v spoločnosti len vo funkcii konateľa. Správne orgány teda rozhodli v súlade so zákonom, pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutočného stavu veci a zabezpečili si dostatočné podklady na rozhodnutie. K námietke ohľadom nedania možnosti žalobcovi vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia uviedol, že v rámci konania bol žalobca riadne vypočutý, navyše splnomocnená osoba v odvolacom konaní túto skutočnosť ani nenamietala. Navrhoval preto rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 29. júla 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 O.s.p.). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia č.p.: UHCP-RHCPBA2-2010/002224-003 zo dňa 28. septembra 2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava č.p.: UHCP-BA-OC-P-Ž-2602-009/2010/SUT zo dňa 15. júna 2010, ktorým bola zamietnutá žiadosť žalobcu o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky na účel podnikania podľa ustanovenia § 26 ods. 2 písm. i/ s poukazom na ustanovenie § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov platného a účinného v čase vydania napadnutého rozhodnutia, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 26 ods. 2 písm. i/ zákona o pobyte cudzincov platnom a účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia policajný útvar žiadosť o udelenie povolenia na prechodný pobyt zamietne, ak udelenie povolenia na prechodný pobyt nie je vo verejnom záujme.

Podľa § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov platnom a účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia policajný útvar pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie povolenia na prechodný pobyt prihliada na verejný záujem, osobitne na bezpečnostné hľadisko, hospodárske potreby Slovenskej republiky, najmä na prínos podnikateľskej činnosti cudzinca pre hospodárstvo Slovenskej republiky a na verejné zdravie.

Prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že účastník konania aj

napriek tomu, že je podľa výpisu z obchodného registra Okresného súdu Bratislava I spoločníkom a konateľom spoločnosti OFTECO s.r.o., nevykonáva na území SR žiadnu podnikateľskú činnosť. Od zápisu do obchodného registra nezrealizovala žiadny projekt, neinvestovala resp. nepreinvestovala žiadne finančné prostriedky na území SR a svoju činnosť zamerala len na rokovania. Má iba zabezpečené sídlo, nemá žiadnych zamestnancov, v zdaňovacom období roku 2009 nedosiahla žiadny zisk. Správny orgán ďalej zdôraznil, že na účel podnikania by malo byť obnovené povolenie na prechodný pobyt len cudzincovi, ktorého podnikateľská činnosť je prínosom pre hospodárstvo SR a jeho prítomnosť je nevyhnutná na dosiahnutie podnikateľských zámerov. SR nemá záujem na pobyte účastníka konania, ak obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území SR na účely podnikania nie je vo verejnom záujme. Správny orgán dospel k záveru, že tu došlo k stretu záujmu súkromného so záujmom verejným, pričom z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že je dôvodné v danom prípade uprednostniť záujem verejný pred záujmom súkromným. Správny orgán prihliadal aj na skutočnosť, či zamietnutím žiadosti účastníka konania o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území SR na účel podnikania nebolo neprimerane obmedzené, resp. odňaté právo cudzinca podnikat' na území SR, v kontexte s čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorého pôsobnosť sa na účastníka nevzťahuje. Vychádzal aj z čl. 8 ods. 2 Dohovoru. Záverom uviedol, že aj keď každá zo zistených skutočností nezakladá samo o sebe dostatočný dôvod na zamietnutie žiadosti, všetky zistenia pri spoločnom posúdení vo vzájomnej súvislosti jednoznačne preukázali, že zamietnutie žiadosti je dostatočne preukázané.

Žalovaný ako druhostupňový správny orgán skonštatoval, že prvostupňový správny orgán vychádzal z dostatočne zisteného skutočného stavu veci a zabezpečil si dostatočné podklady pre rozhodnutie, tieto vedú k presvedčivosti rozhodnutia a že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu považuje za vydané v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj so zákonom o správnom konaní.

K námietke žalobcu, že správny orgán si tentoraz dal záležať na odôvodnení rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania, ale napriek tomu je presvedčený, že prvostupňový správny orgán si prisvojil práva, ktoré mu nepatria uviedol, že toto oprávnenie prislúcha druhostupňovému správne mu orgánu, v prípade podania žaloby súdu. Bolo ale potrebné uviesť, aké práva si prvostupňový správny orgán prisvojil, keď je splnomocnený zástupca presvedčený, že prvostupňový správny orgán si prisvojil práva, ktoré mu nepatria.

K námietke ohľadom nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, rozhodnutia v rozpore s ním a hlavne nesprávneho posúdenia skutočného stavu, uviedol, že preskúmal rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území SR za účelom podnikania ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo. Zároveň preskúmal administratívny spis účastníka konania a na základe zistených skutočností dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán dostatočne a správne posúdil skutkový stav veci a na základe toho vydal rozhodnutie v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, ako aj so zákonom o správnom konaní. Odvolací orgán zároveň skonštatoval, že tvrdenia splnomocneného zástupcu, ktoré uvádza v odvolaní nie sú podložené žiadnymi relevantným dôkazmi, ktoré by poukazovali na ich odôvodnenosť a sú teda irelevantné.

K námietke, že je evidentné a nesporné, že rokovania s partnermi a príprava podnikateľského plánu v tak náročnej oblasti ako otvorenie oftalmologickej kliniky sa jednoznačne dajú považovať za obchodné aktivity, ak si správny orgán myslí niečo iné, je to len jeho mylný názor, ktorý nemá oporu v platnej judikatúre Slovenskej republiky a ani v podnikateľskom prostredí a praxi na Slovensku, žalovaný uviedol, že preskúmaním administratívneho spisu účastníka konania zistil, že účastník konania dňa 3. júna 2010 v zápisnici o podaní vysvetlenia uviedol, že do súčasnosti spoločnosť OFTECO s. r. o. nezrealizovala žiadne aktivity, nemá žiadnych zamestnancov, a že spoločnosť OFTECO s. r. o. nedosiahla v minulom zdaňovacom období roku 2009 žiadny zisk.

K námietke, že správny orgán sa mal pri rozhodovaní oprieť o stanovisko obce, ktorou je v danom prípade mestská časť Staré Mesto, správny orgán sa neodvoláva na vyjadrenie obce, ale v danom prípade si uzurpoval právomoci iných orgánov a sám rozhodol o tom, že podnikanie spoločnosti

OFTECO s. r. o. nie je vo verejnom záujme, čím do značnej miery prekročil svoje právomoci, nehovoriac o schopnostiach a vedomostiach, žalovaný dal do pozornosti § 32 ods. 1 zákona o správnom konaní, konkrétne druhú vetu, kde je uvedené, že pri obstarávaní potrebných podkladov pre rozhodnutie správny orgán nie je viazaný len návrhmi účastníka konania. Pozornosť pri tom sústreďuje na vykonanie tých dôkazov, ktoré sú potrebné na potvrdenie alebo vyvrátenie rozhodujúcich skutočností a správne posúdenie celej veci. Oblasť povolenej voľnej úvahy (správneho uváženia) je v správnom práve pomerne široká. Správny orgán rozhoduje na základe zákonom povolenej úvahy (správneho uváženia). Uplatnenie inštitútu správneho uváženia v tomto prípade vo vzťahu k verejnému záujmu vyplýva zo znenia § 26 ods. 1 písm. a/ zákona o pobyte cudzincov, sleduje účel zákona, nevybočuje z jeho medzí a je logickým vyústením riadneho hodnotenia skutkových zistení. Žalovaný dal ďalej do pozornosti, že zo žiadneho ustanovenia zákona o pobyte cudzincov nevyplýva povinnosť správneho orgánu pri splnení zákonných podmienok obnoviť povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania bez priestoru na správnu úvahu. To by bol zásah do právomoci správneho orgánu a správne konanie by bolo nadbytočné.

K námietke že v zákone o pobyte cudzincov nie je uvedené, že by povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania malo byť obnovené len v prípade, ak podnikanie cudzinca je prínosom pre hospodárstvo Slovenskej republiky a ani to, že by jeho podnikanie malo prispievať k hospodárskemu rastu, žalovaný dal do pozornosti § 27 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov, kde je uvedené, že na rozhodovanie o žiadosti o obnovenie povolenia na prechodný pobyt platia primerane ustanovenia § 25 a § 26, ak nie je ustanovené inak.

Podľa názoru žalovaného je z uvedených tvrdení zrejmé, že skutočnosti uvádzané v odvolaní sú iba zásterkou slúžiacou na úmyselné zavádzanie správneho orgánu a odvracanie pozornosti od skutočností, že účastník konania počas celého roka, čo mal udelené povolenie na prechodný pobyt na účel podnikania na území SR nepodnikal. Takisto dospel k záveru, že tu došlo k stretu súkromného z verejným záujmom a dôvodné bolo uprednostniť záujem verejný. Prvostupňový správny orgán správne prihliadal aj na čl. 8 Dohovoru. Žalovaný sa len cez všeobecné tvrdenia snažil poukázať na dôležitosť existencie a činnosť spoločnosti OFTECO s.r.o., ide však o spoločnosť, ktorá nevykonáva žiadnu podnikateľskú aktivitu a je tu dôvodné podozrenie, že účastník konania na území SR ani žiadnu podnikateľskú aktivitu vykonávať nebude vzhľadom na to, že skutočnosti ohľadom jeho podnikania sú nejasné, hmlisté a nemajú žiadnu oporu v listinných dôkazoch.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný zistil presne a úplne skutočný stav veci, aplikoval naň adekvátnu právnu úpravu, pri použití správnej úvahy postupoval v súlade s pravidlami formálnej logiky, pričom svoje rozhodnutie v oboch stupňoch aj dostatočne v súlade s ust. § 47 ods. 2 správneho poriadku odôvodnil a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

So skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, ktorý žalobu žalobcu zamietol ako nedôvodnú, sa stotožnil aj súd odvolací a v podrobnostiach na ne odkazuje. Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé spochybniť jeho vecnú správnosť, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Rovnako správne a dostatočne odôvodnené sú aj rozhodnutia správnych orgánov. Správne orgány, ako aj krajský súd postupovali v konaniach v súlade s právnymi predpismi a rovnako súladné sú aj nimi vydané rozhodnutia.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa krajský súd dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu. Žalobca tieto vo svojom odvolaní proti rozhodnutiu krajského súdu zopakoval. Zo spisov je zrejmé, že spoločnosť OFTECO s.r.o., kde je žalobca už iba konateľom, nevykonáva ani nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť. V celom správnom aj súdnom konaní žalobca poukazoval na prebiehajúce rokovania týkajúce sa jeho podnikateľskej činnosti, avšak v žiadnom z týchto konaní túto skutočnosť nijakým spôsobom nepreukázal. Ide tak iba o tvrdenie žalobcu, ktoré nie je ničím podložené. Ako uviedol krajský súd, žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by vykonával akúkoľvek aktivitu smerujúcu k vykonávaniu podnikateľskej činnosti, ktorá by bola prínosná pre hospodárstvo SR. Obnovenie povolenia na prechodný pobyt na území SR na účely podnikania žalobcu nie je vo verejnom záujme. Ako už uviedol žalovaný i krajský súd, na udelenie povolenia na prechodný pobyt nemá cudzinec právny nárok. Pri rozhodnutiach, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej

voľnej úvahy (správne uváženie), správny súd preskúmava, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (§ 245 ods. 2 O.s.p.), a neposudzuje účelnosť ani vhodnosť takéhoto rozhodnutia.

Odvolací súd vzhľadom na obsah administratívneho spisu, z ktorého bolo potrebné pri súdnom prieskume rozhodnutia vychádzať a ktorý nasvedčuje tomu, že prvostupňový ale aj druhostupňový správny orgán si zadovážili dostatok skutkových podkladov, z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzali, nemal žiadne pochybnosti o legálnosti vykonaných dôkazov, spôsobe vykonania a vyhodnotenia dôkazov, ktoré viedli správne orgány k správnym záverom. Odvolací súd preto nemal pochybnosti o správnosti zistenia správnych orgánov, že žalobca naplnil ustanovenie § 26 ods. 2 písm. i/ zákona o pobyte cudzincov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.